

skal være uafhængig af folketinget. Tjenestemændene ville foretrække, at ombudsmanden blev valgt for et bestemt tidsrum og ikke kunne afskediges før udløbet af dette.

I disse betragtninger kan jeg ikke være enig. Det er jo meningen, at ombudsmanden skal være folketingets tillidsmand overfor administrationen, og det er derfor naturligt, at han må vælges af hvert nyvalgt folketing, og at han kan afskediges, hvis folketinget mister tilliden til ham. Under de forudgående forhandlinger om forslaget i forfatningskommissionen har det da også været en forudsætning fra alle sider, at ombudsmanden kun skal kunne virke, så længe han nyder folketingets tillid.

Jeg har derfor ikke ment, at der var grundlag for at ændre forslaget på dette punkt.“

Organisationernes repræsentanter lagde, efter hvad ministeren oplyste, afgørende vægt på, at der blev tilvejebragt „hjemmel for, at de tjenestemænd eller andre, over hvem der klages med urette, kan få rimelige udgifter til bisidder eller forsvarer erstattet af det offentlige. Finansministeriet, der var repræsenteret under forhandlingen, lovede at tage dette spørgsmål under overvejelse, således at der eventuelt bliver foreslået en tilføjelse til tjenestemandenslovens § 17, stk 3, idet det også på andre områder har været følt som en mangel, at man ikke har nogen bestemmelse i den retning.“

Lovforslaget fik i folketinget en overvejende velvillig modtagelse, idet man var indstillet på, at bestemmelsen i grundlovens § 55 skulle føres ud i livet.

Under lovforslagets 1. behandling gjorde flere af ordførerne dog gældende, at det nye, man nu skulle prøve, kunne falde mere eller mindre godt ud, ligesom der blev peget på den tvivl om ordningens hensigtsmæssighed, som fra forskellige sider havde fundet udtryk i den offentlige debat, og man fandt det under henvisning hertil ønskeligt, at lovforslagets enkeltheder påny blev taget op til overvejelse i et udvalg. Resultatet af udvalgets arbejde blev, at udvalget nåede til enighed om at indstille lovforslaget til vedtagelse med nogle ændringer, som der — bortset fra enkelte rettelser af redaktionel karakter — er gjort rede for i betænkningen, i hvilken det hedder:

„Man har særlig drøftet spørgsmålet om *adgangen til at klage over en dommer og hans personale* enten til ombudsmanden eller til den særlige *klageret*.

Efter formuleringen af undtagelsesbestemmelsen i forslagens § 1, stk. 1, 2. punktum, *falder dommernes embedsførelse i det hele udenfor ombudsmandens virksomhed*. Der er ved betegnelsen „dommerne“ alene tænkt på de egentlige dommere, hvis uafhængighed er sikret ved grundlovens § 64, og mod hvem sager om disciplinær forfølgning kan påkendes af den i retsplejelovens § 1 a omhand-